

oktober 1931 om ekstraordinære foranstaltninger i anledning af landbrugskrisen. Endelig kan nævnes, at der siden skatteåret 1940—41 er udkrevet ekstraordinære selskabsskatter, der ikke kan fradrages ved indkomstopgørelsen.

I udenlandsk skattelovgivning er reglerne om fradrag for betalte personlige skatter skiftende fra land til land. I nogle lande, f. eks. Norge, Finland og England, kan personlige skatter overhovedet ikke fradrages ved indkomstopgørelsen, medens det i andre lande, f. eks. i Sverige og USA er tilladt at fradrage lokale indkomstskatter henholdsvis til kommuner og enkeltstater ved opgørelsen af de indtægtsbeløb, hvoraf indkomstskatten til staten, henholdsvis forbundsstaten beregnes. Herved opnår man en vis udligning af de bestående lokale forskelle i beskatningen. Derimod forekommer der næppe i noget land en almindelig adgang til at fradrage betalt statsindkomstskat ved opgørelsen af de indkomstbeløb, der danner grundlag for statsind-

komstskattens beregning. Dog indeholder den belgiske skattelovgivning visse bestemmelser, som minder en del om det danske skattefradrag. Der opkræves i Belgien fem indkomstskatter til staten, hvoraf de to er almindelige indkomstskatter, medens de tre er specielle skatter på indkomst af fast ejendom, formue og erhvervsvirksomhed. Ved opgørelsen af de indkomstbeløb, der danner grundlag for beregningen af den ene af de to almindelige indkomstskatter, indrømmes der fradrag for alle fem statskatter samt kommuneskat, medens der ved beregningen af de fire andre indkomstskatter ikke gives fradrag for de to almindelige indkomstskatter.

Den gældende regel om fradrag for samtlige personlige skatter ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst er således en specielt dansk bestemmelse, der kan føres tilbage til de første udkast til en moderne indkomstskattelov fra midten af forrige århundrede.

Kapitel II.

Skattefradragsreglens virkninger.

Da der i 1903 indførtes en varig indkomst- og formuebeskatning til staten, blev statsindkomstskatten af skattepligtige indkomster på 100 000 kr. og derover fastsat til 2,5 pct. Det kan derfor næppe have haft større praktisk betydning for den tids skatteydere, at de beløb, der i løbet af indkomståret var udredet i personlig pålignede skatter, kunne fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Siden er den personlige skatteudskrivning forøget stærkt og samtidig blevet mere progressiv. Indkomstskatten til staten og den fælleskommunale udligningsfond af en skattepligtig indkomst på 100 000 kr., hvis købekraft nu er langt mindre end i 1903, udgør for skatteåret 1954—55 ca. 61 pct. af de 100 000 kr. Denne udvikling har medført, at hele problemet om skattefradragsretten har en ganske anden betydning end tidligere.

De samlede indkomster hos de personer, der pålignes opholdskommuneskat, udgjorde for skatteåret 1953—54 ca. 16 000 mill. kr., og den totale udskrivning af indkomstskat androg ca. 2 550 mill. kr. eller ca. 16 pct. af det samlede indkomstbeløb. Indkomstskatterne beregnes imidlertid ikke direkte på grundlag af de samlede indkomster. Disse nedsættes først med en række fradrag, f. eks. skattefradrag, nedslag for rentemodtagere m. fl.

og hustru- og børnefradrag. På grundlag af de således reducerede indkomster (skala-indkomsterne) udregnes skattebeløbene ved hjælp af selve skatte-skalaerne. Alle disse fradrag har sammen med skattesatserne til formål at sikre en rimelig fordeling af skatteudskrivningen på de forskellige grupper af skatteydere, men de bevirker samtidig, at man for at opnå det nævnte udskrivningsbeløb på ca. 2 550 mill. kr. må anvende højere skattesatser, end såfremt skatteydernes virkelige indkomster i større udstrækning dannede grundlag for selve skatteberegningen.

Medens de fleste fradrag tager sigte på at graduere indkomstbeskatningen efter forhold, der uden at give sig udslag i skatteyderens indkomst og formue kan antages at påvirke hans skatteevne som f. eks. forsørgerstilling og bopæl, er skattefradraget bestemt af, hvilke personlige skattebeløb den pågældende skatteyder har afholdt i løbet af indkomståret. Ved indkomstopgørelsen for skatteåret 1954—55 udgjorde skattefradraget ialt ca. 2 400 mill. kr. eller ca. 15 pct. af skatteydernes samlede indkomster; men dette gennemsnitstal dækker over meget store individuelle afvigelser. Medens skatteydere med små indkomster kun kan fratælle beskudne beløb ved opgørelsen af deres skattepligtige